

Fra fulderik til forsøgsdyr: “Jeppe på bjerget” eksponerer os for alt fra chok til latter og provokation

Af Anna Damborg, Maja Graulev, Astrid Boel, Kadek Sophia Høgh og Julie Klüwer

Selv ikke den chokerende og grænsesøgende åbningsscene, hvor Nille sutter pik og spytter sæd ud på scenen, forberedte mig på, hvad jeg havde i vente i resten af Christian Lollikes nyfortolkning af oplysningstidens klassiker “Jeppe på bjerget”.

Forsøgsdyr for eliten

“Jeppe på bjerget” handler om alkoholikeren, krigsveteranen og familiefaren Jeppe, som bliver sendt ud for at købe “BRØD, MÆLK, SÆBE” af sin kone Nille, men han ender i stedet med at drikke sig bevidstløs for alle pengene og falder i søvn ude foran baren. Her finder en kendt kunstner og hans privilegerede, woke, kulturelitevenner Jeppe. Kunstneren

leder efter sin næste kunstværk og får sammen med sin “over-the-top” gruppe ideen til at bruge Jeppe som centrum for det nye kunstværk. Jeppe bliver nu midtpunktet for et manipulerende og nedværdigende kunstnerisk eksperiment, der får mig til at tænke tilbage på første gang jeg så den psykologiske thriller af Martin Scorsese “Shutter Island” (2010) og Peter Wiers komedie “The Truman

Show”(1998). Også her går hovedpersonernes virkelighed i opløsning. Når vi møder Jeppe, lærer vi hurtigt, at han lever i et hjem ramt af husspektakler og stridigheder: Nille er prostitueret for at tjene pengene, som Jeppe bare drikker op. Samtidig truer hun ham hver dag med pistolen kaldet “Mester Erik”, mens datteren Christine bruger gaming som eskapisme. I løbet af stykket lærer vi dog

Foto: Aarhus teater

hurtigt, “hvorfors Jeppe drikker”: han har været 10 år i militæret og hemsøges stadig af traumerne derfra. Hans PTSD personificeres i form af zombier, som i flere sekvenser sniger sig ind på ham, mens lyset bliver rødt og dunkelt. De spilles fænomenalt af Holstebro Dansekompagni. Alt dette bidrager til en stemning af uro og spænding.

Tidsrejse, magt og moralsk forfald

Stykkets autenticitet bæres af Thure Lindhardts portræt Jeppe. Han formår at indleve sig 100% i rollen, og giver et realistisk og ikke mindst værdigt bud på, hvad der faktisk ligger bag den lokale fulderik. Selv oppe på bagerste balkon kunne jeg mærke Lindhardts intensitet. Jeppe vågner op fra sit alkoholrus i et overdådigt værelse, tilsvarende et fra tiden det oprindelige stykke er skrevet i. Nu bilder kunstnergruppen ham ind, at han er baron og de, nu iført overbevisende hof-påklædning, er hans undersåtter. Her ændres hele scenografien, hvor der er valgt at trække på det traditionelle teater, med flade, endimensionelle kulisser og få rekvisitter på scenen. Nu bestemmer Jeppe,

og han er ikke langsom til at falde i fordærv og misbruge magten. Eksempelvis ved at true, ydmyge og stjæle fra sine undersåtter, efterfulgt af en meget ubehagelig og grænseoverskridende voldtægtsscene.

Foto: Aarhus teater

Over alle grænser

Stykket udnytter moderne teknologi og muligheder til sin fordel ved at hive kameraer op på scenen, som kunstnergruppen bruger til at filme hinanden og Jeppe. Billederne vises på en storskærm på scenens bagvæg. Bedst som lysene bliver tændt, og jeg tror det er tid til pause, bevæger stykket sig ud over scenen og ind i Aarhus' velkendte gader. Det

tilføjer stykket en perfekt mængde kaos, ved også at inddrage publikum og (måske) tilfældige forbipasserende på gaden.

Men never change

Det vilde, velfungerende spektakel i slutningen af første akt sætter dog forventningerne lidt for højt til anden akt. Her taber stykket lidt momentum, specielt i starten, hvor det føltes som om at handlingen starter forfra. Der bliver igangsat et nyt eksperiment, bare i en western verden, hvor sproget er skiftet til southern American, og Nille og Christine nu også er med. Flere af scenerne virker overflødige og som om de kun er der for at chokere: først en western retssag, så bliver Jeppe hængt, så er han ikke død alligevel, så bliver nogen skudt, så bliver nogen skudt og så bliver nogen skudt. Det virker urealistisk at Jeppe ville falde for samme nummer to gange. Men Jeppe falder lige i fælden og fuldender min teori: Men never change. Alt i alt er stykket er velspillet, tragisk, komisk, og chokerende, og kan helt sikkert nydes af alle. Også dig som ikke ellers er den typiske teatergænger.